

VOORWOORD

Dit verhaal speelt zich grotendeels af in Afrika. De auteur heeft dit continent met zijn prachtige natuur enkel gebruikt als achtergrond voor een fictief verhaal.

De manier waarop de Afrikaanse landen beschreven worden is eveneens fictief en daardoor niet helemaal waarheidsgetrouw. De auteur wilde enkel een sfeer creëren waarin het verhaal zich afspeelt. Er werd dan ook bewust geen gewag gemaakt van de politieke en socio-economische toestand van deze landen.

Ook zijn bepaalde gevolgde procedures, met name op gerechtelijk gebied en betreffende migratie en adoptie, niet realistisch. Deze procedures werden door de auteur aangepast in het voordeel van het hoofdpersonage, en zijn niet gangbaar in onze huidige wetgeving en dus louter fictief.

Alle personages en hun daden zijn imaginair. Iedere overeenkomst met de realiteit berust op louter toeval.

1.

De geur van versgebakken brood vulde het volledige huis en baande zich een weg tot in ieder hoekje van de kamers. Een aantal theelichtjes en de subtiele verlichting van een paar staande lampen zorgden voor dat extra tikkeltje ambiance in huis. Het was een doodgewone maandagavond ergens midden december. Buiten was het uitzonderlijk zacht voor de tijd van het jaar, waardoor het moeilijk was om al in de kerstsfeer te komen.

Wij, mijn man Marc, onze dochter Lilly en zoon Louis, woonden in een burgerwoning aan de rand van de stad. Marc had er feeling voor om ons huisje trendy in te richten. Vaak kocht hij een paar goedkope spulletjes op de rommelmarkt en toverde daarmee onze woonkamer om tot een knusse ruimte, waar iedereen graag vertoefde. Na een paar maanden begon hij dingen te verhuizen van de ene kamer naar de andere, waardoor het leek alsof we weer in een nieuw huis woonden.

Onze woonkamer had een goede lichtinval, en aan de achterzijde was een soort veranda met een mooie uitkijk op ons tuintje. Ondanks het feit dat de meeste mensen kozen om de muren van hun huis te schilderen, hadden wij gekozen voor een nostalgisch bloemetjesbehang in de keuken. Aan de muren van onze woonkamer prijkte dan weer een gedurfd streepjesbehang. Ik zag dat eerst niet zitten, maar ik moest vertrouwen hebben, zei Marc. En zoals zoveel keren had hij gelijk. Het resultaat mocht er wel zijn. We hadden centraal in huis een leeshoekje geïnstalleerd van waar we zicht hadden op de keuken, woonkamer en tuin. Dit was Marcs favoriete plekje thuis. We woonden heel graag aan de rand van de stad, dicht bij het bos, waar we volop konden genieten van de natuur en de rust.

Onze tuin was niet groot, maar groot genoeg om het, ondanks het gebrek aan groene vingers, toch netjes te kunnen onderhouden. Tijdens de zomermaanden leefden we als het ware buiten. We genoten ervan om 's morgensvroeg buiten te ontbijten en we bleven dikwijls, als het weer het toeliet, tot 's avonds laat buiten zitten praten.

Die avond, na het werk en de boodschappen, had ik zoals altijd vlug het avondeten in elkaar geflanst. Mijn dagelijkse kost – savooistoemp met worst – was in de smaak gevallen, en zoals gewoonlijk wanneer iedereen het lustte was er niet veel meer over voor onze kippen.

'Goh, ik heb alweer veel te veel gegeten', zei Marc, terwijl hij met zijn hand over zijn maagstreek wreef. 'En ik ga straks nog joggen, dat zal geen lachertje worden.'

Marc verliet de keuken om nog net op tijd het zeventuurnieuws mee te pikken.

Lilly en ik ruimden de tafel af, en zij vertelde het vervolg van de dagelijkse liefdessoap van haar klasgenoten. Die jongen, die eigenlijk “op” dat meisje was, pakte nu aan met een ander meisje. Ik kon het allang niet meer volgen, maar genoot altijd van ons afruimmomentje samen. Ik was blij dat ze zich niet afsloot voor ons, wat al dikwijls gebeurt met pubers van achttien. Lilly was door de jaren heen eigenlijk niet veel veranderd.

Nadat onze keuken niet meer op een slagveld leek en alles opnieuw netjes was, gingen Lilly en ik languit op de bank liggen.

Marc vertrok net op tijd om een uurtje te gaan hardlopen, want ‘ons programma’ zou beginnen op televisie. Louis had zich na het eten teruggetrokken op zijn kamer om op de computer nog wat spelletjes te spelen.

Op maandag keken wij, de vrouwen van ons gezin, naar een documentaire-reeks over bevallingen van over de hele wereld. De reporter toonde aan hoe het leven van iemand bepaald wordt door de plaats van zijn wieg. Dit soort programma’s was niet voor onze mannen bestemd, “te soft, te melig”, vonden zij.

De reporter volgde in verschillende landen ter wereld vrouwen die kinderen op de wereld zetten. Van de steenrijke Koeweiti tot de straatkinderen van Brazilië en zoals die maandag de vrouwen in Nairobi.

Lilly en ik hadden, ook al was het tegen onze huisregels, elk een zakje chips genomen. Eén van onze regels was het verbod op doordeweekse dagen frisdrank te drinken en chips te eten. We hielden ons nog altijd aan deze regel, ook al waren de kinderen ondertussen al achttien en vijftien jaar. Het was af en toe toch wel eens leuk om onze eigen regel aan de laars te lappen, alleen al om de fun. Deze avond was “onze” avond en daar hoorden chips bij.

We lagen languit op de bank, lekker knus en warm. We namen nog een snack na een volle maag. Het contrast kon niet groter zijn met het programma waar we naar keken. Iedere week opnieuw leefde ik zo hard mee met de vrouwen in die arme werelddelen, dat ik na een tijdje met een schuldgevoel mijn zakje chips links liet liggen. Niet dat het wel of niet opeten iets zou veranderen aan de situatie van deze vrouwen, maar toch. Ik werd me er opnieuw van bewust hoe goed wij het hier wel hadden, in tegenstelling tot al die duizenden vrouwen die in erbarmelijke onhygiënische omstandigheden hun kinderen op de wereld zetten.

De vrouwen in Nairobi kwamen veelal alleen, zonder echtgenoot of een ander familielid, naar het ziekenhuis, waar dagelijks wel honderd

kinderen geboren werden. De toekomstige moeders lagen in rijen in grote zalen op een bed, overtrokken met plastic, alleen de urenlange arbeid en pijnlijke weeën te verdragen. Sommigen verbeterden de pijn in stilte. Anderen smeekten om hulp bij de vroedvrouwen, die er geen aandacht aan schonken. Nog andere vrouwen zochten steun bij elkaar. Enkel bij het eigenlijke moment van de bevalling kwam een dokter of vroedvrouw helpen.

Een jonge vrouw was in alle stilte bevallen van een meisje. Ze had zonder te kreunen een paar keer geperst en, vlugger dan verwacht, was het meisje ter wereld gekomen. De vroedvrouw nam het kindje op, wikkelde het in een deken en legde het terug op bed. De vrouw moest zichzelf schoonmaken met een doek die ze van thuis had meegebracht. Ze veegde het bloed en vruchtwater af van het plastic op het bed.

‘Bwoah, zo vies’, zei Lilly met haar mond vol.

De vrouw die zopas bevallen was, moest zich verplaatsen naar een bed in een andere zaal. De dag erna al had ze het ziekenhuis verlaten.

De reporter ging dan ook een kijkje nemen in een opvangtehuis voor kinderen in de buurt. Heel frequent werden daar baby’s binnengebracht die in het ziekenhuis waren achtergelaten door hun moeder, die geen enkele mogelijkheid zag om nog een extra mondje te voeden. Ook werden soms kinderen achtergelaten buiten het ziekenhuis. Dat zelfde moment werd er nog een baby binnengebracht, een meisje van ongeveer vier maanden oud. Een medewerker van het tehuis bracht het meisje binnen na een rit van een aantal uren. De moeder had het meisje gedumpt ergens in een openbaar toilet.

Alle kinderen werden in het opvangcentrum gewassen en kregen te eten, ze werden onderzocht door de verantwoordelijke op uiterlijke sporen van mishandeling, ondervoeding, enz. Later werden ze ook getest op hiv.

De reporter vertelde dat de meeste kinderen geadopteerd werden, en in sommige gevallen kwam de moeder na een paar maanden terug om haar kind op te halen.

Het meisje van vier maanden oud had zich, in die drie uren dat ze met de medewerker naar het tehuis gereisd was, al enorm aan die man gehecht. Ze huilde toen hij haar achterliet bij de vrouwen om gewassen te worden. Het meisje zag er zo schattig uit dat Lilly en ik tegelijkertijd hetzelfde zeiden: ‘Oh, zo’n schatje.’ Ze had een lief gezichtje, met hele grote donkere ogen en ze keek indringend in de camera, met haar priemende blik. Het meisje had de naam ‘Faith’ gekregen.

‘Moeke, wij moeten dat kindje redden. Jullie hebben toch een paar jaar geleden er ook al over nagedacht om een buitenlands kindje te

adopteren om het een beter leven te geven? Wel, is het dan niet nu het moment om dat te doen?' zei Lilly. Deze reportage had haar, net zoals mij, meer aangegrepen dan alle reportages we ervoor hadden gezien. Die bijna smekende blik van dat meisje had ons diep geraakt. Natuurlijk werd alles zodanig in beeld gebracht dat deze wantoestanden niemand onberoerd konden laten, en dan zeker bij ons, de jonge vrouwen en moeders.

'Ja, dat klopt,' zei ik, 'maar dat is inderdaad een aantal jaren geleden, ondertussen zijn wij ook ouder geworden.' Ik was trouwens de dag ervoor net 38 jaar geworden. 'Oké, we zouden dat of een ander kindje een beter, luxe leven kunnen aanbieden, maar toch zal dat meisje niet dezelfde kansen krijgen als jij. Je weet goed genoeg dat allochtonen niet dezelfde kansen krijgen, dat ze bewust of onbewust toch nog dikwijls met discriminatie geconfronteerd worden.'

'Ja, maar dat is nog altijd beter dan hoe het er daar nu bij hen aan toe gaat.'

Daar had ze natuurlijk ook een punt. We hadden inderdaad al over adoptie nagedacht, maar was dat niet eerder uit eigenbelang, verlangen naar een derde kind, of was dat echt uit altruïsme? Krijgt het kind door adoptie toch een beter leven, door het uit zijn eigen omgeving weg te halen, uit zijn eigen habitat?

De volgende dagen bleef Lilly maar over die reportage praten en ik stopte haar aanval af met tegenargumenten, zoals een voetbalkeeper die de aanvallen van zijn tegenspelers barreerde. En toch had ik zelf het verlangen om die oude plannen - een buitenlands kindje te adopteren - terug vanonder het stof te halen. Faith bleef ook constant in mijn gedachten rondspoken. Het was alsof ze aan een onzichtbaar draadje in mijn hoofd trok. Ze bleef me maar roepen toen ze met die smekende ogen opnieuw en opnieuw in mijn gedachten opdook. Soms werd ik 's morgens met een schok wakker en was er zeker van dat zij me had geroepen.

'Ik moet maar eens naar de dokter gaan, schatje', zei ik tegen Marc, nadat Faith die ochtend opnieuw in mijn hoofd had rondgespookt. 'Ik denk dat ik wat oververmoeid ben en een goede vitaminekuur nodig heb.'

De gedachte dat een paar pilletjes die zotte plannen die in mijn hoofd gesmeed werden als vanzelf zouden doen verdwijnen was niet echt realistisch. Want ik was inderdaad mezelf niet meer. Ik nam nooit impulsieve beslissingen, deed nooit iets gek en onverwachts en dacht altijd grondig over belangrijke zaken na. Ik was zeker niet iemand die zich

holderdebolder in een avontuur zou storten, maar deze keer was het anders. Mijn alter-ego kreeg de bovenhand en was een gevecht aangegaan met de brave, wat grijze, ietwat saaie maar toch zo betrouwbare huismus.

Weken vlogen voorbij, het leven ging weer zijn gewone gang, maar toch bleef Faith op dat rode knopje drukken van 'komaan, doe iets, help me', en ze werd iedere keer geholpen door het stemmetje in mijn hoofd dat 'echt' wel iets wilde ondernemen.

Het meisje dat mezelf volledig had overgenomen wilde het niet alleen bij woorden of gedachten laten. Ze wilde als het ware uit mijn hoofd springen en de touwen in handen nemen. Ze wilde vliegtuigtickets bestellen, naar Nairobi reizen en de wereld redden. Zonder het in de gaten te hebben bevond ik me ineens voor het scherm van onze computer op zoek naar informatie over Nairobi en was ik al de verschillende vluchten aan het bekijken.

Ik deed mijn werk, zij het wel ietwat afwezig, en ook mijn huishoudelijke taken zonder te beseffen waar ik mee bezig was. Ik was verstrooid, betrapte mezelf dat ik ineens met een paar schoenen voor de koelkast stond. Ik was van plan om die daar in te plaatsen, tot ik weer tot de orde geroepen werd door Louis.

'Mama, wat ga jij nu doen? Die schoenen gaan niet minder snel verslijten als je ze bewaart in de koelkast.'

Een adoptieprocedure was iets van jaren en dus onbegonnen werk. Maar toch bleef de drang er om naar Nairobi te reizen en daar ter plaatse Faith (of een ander hulpbehoevend kindje) te helpen.

Marc was woensdagavond wat vroeger thuis gekomen en hij las zijn krant in de rode fauteuil aan het keukenraam. Ik keek hem aan, hij was zich niet bewust wat er allemaal in mij omging, wist niets van mijn innerlijke strijd. Zijn leesbrilletje dat hij sinds kort nodig had (maar Marc was nog in zijn ontkenningfase) stond schuin op zijn warrige krullen. Af en toe gromde hij en maakte hij zich druk over wat er nu toch weer allemaal in de wereld gebeurd was.

'Sofie, moet je nu eens horen, nu is er wéér een zware crimineel vrijgesproken door een procedurefout, dat kan toch niet. Ons rechtssysteem lijdt teveel onder de laksheid van onze politici. Ze willen nu voor de verkiezingen geen belangrijke wijzigingen meer doorvoeren uit angst om stemmen te verliezen en dat is heel funest voor ons. Mocht ik het voor het zeggen hebben, ik zou het zeker anders aanpakken.'

Marc had ook, zoals zoveel Belgen, een uitgesproken mening over politiek, rechtspraak en economie. Maar hij vond het jammer dat ons kleine landje zo verdeeld was, dat er zoveel politieke strekkingen waren, waardoor regeren ook heel erg moeilijk werd. We hadden dan ook de wereldpers gehaald toen wij pas na 541 dagen erin geslaagd waren om een federale regering te vormen. Gelukkig was dit net op tijd voordat de grote beslissingen dienden genomen te worden om de Europese crisis in te dijken. Ons klein landje heeft de voorbije crisisjaren toch redelijk stand gehouden, vergeleken met sommige andere Europese landen, zoals Griekenland dat op het randje van faillissement stond.

Mijn Marc is zeker niet onknap. Ik heb hem 20 jaar geleden leren kennen, toevallig in een jongerencafé. Ik was toen 18 jaar en hij 19. Het was niet, zoals in zoveel romantische films, liefde op het eerste gezicht. We konden goed met elkaar opschieten, zagen elkaar regelmatig en van het een kwam het ander.

Twee jaar later was ik, enigszins onverwacht, zwanger van Lilly. Door die zwangerschap stopte ik met mijn hogere studies en begon te werken in een lokale supermarkt, waar ik trouwens nog altijd werkte. Die zwangerschap was niet echt gepland, en we waren beiden toch wel eventjes van onze melk toen ik een zwangerschapstest ondergaan had. We zaten samen op de trap te wachten met de predictorstick in mijn hand, hopen op een negatief resultaat, maar helaas. We hadden wel al over kinderen gepraat, en hadden beiden wel een kindwens, maar zeker toen nog niet. We waren alle twee nog zo jong. We moesten nog genieten van onze jeugd en van ons beiden. We hadden nog zoveel plannen en dromen, die dan toch wel als een gebroken vaas in duizenden glasschilfertjes uiteenviel.

‘We slaan er ons wel door, het is nu zo en we gaan er het beste van maken, samen’, waren de troostende woorden van Marc.

Maar ik weet niet of hij met die woorden mij wilde opbeuren of dat ze eerder voor zichzelf bestemd waren. Waar ik wel geen moment over getwijfeld had, was of ik het kind al dan niet zou houden. Ik was er pertinent zeker van, dat mocht ik toen zwanger zijn - wat ook uiteindelijk zo bleek te zijn - dan zou ik mijn verantwoordelijkheid nemen en voor het kindje zorgen, met of zonder Marc. Maar gelukkig vluchtte ook Marc niet en steunde hij me door dik en dun.

Marc had zijn studies als advocaat toch nog verder afgemaakt. Na de geboorte waren het donkere en moeilijke tijden. We huurden een pieplein huisje in de buurt van mijn ouders. Het leek een peperkoekhuisje maar was dan toch niet zo romantisch als in de

sprookjes. Het was er in de winter heel erg koud, vochtig en ook wel te klein om er met zijn drieën in te wonen. Lilly nam natuurlijk nog niet veel plaats in, maar je hebt toch direct wel wat meer spulletjes in huis.

Financieel hadden we het zeker niet breed, dus kluste ik hier en daar nog wat bij. Gelukkig konden we op onze ouders rekenen die met veel plezier voor onze dochter zorgden, zodat Marc kon studeren en ik kon gaan werken. Af en toe, als mama het niet wist, stopte papa ons ook nog wat centjes toe, of kocht hij een kleinigheid voor Lilly. We konden ons geen luxe-uitspattingen veroorloven maar we hadden elkaar en waren gelukkig.

Marc is na zijn studies begonnen als advocaat in een kantoor waar hij zich opgewerkt heeft als associé. Sindsdien ging het ons financieel wat beter voor de wind.

Toen ik Marc leerde kennen had hij al van die mooie krullen en sprankelende blauwe ogen. Bij het ouder worden hebben zijn ogen iets van hun glans verloren, het stressvolle leven hebben ze milder, of moet ik zeggen doffer gemaakt. Hier en daar verschenen de eerste lachrimpeltjes al en onlangs ontdekte ik de eerste grijzende haartjes aan zijn slapen.

Marc is, zoals ik, iemand die niet impulsief is. Hij is een berekend iemand die alles eerst goed analyseert, afweegt en er dan voor gaat. Het was dan ook met een heel klein hartje dat ik hem die woensdagavond aansprak over mijn wilde plannen, mijn missie. Ik wist zeker dat hij me gek zou verklaren en dat hij er niet voor te vinden zou zijn. Hij zou het onbezonnen, onredelijk en vooral egoïstisch vinden. Hij zou niet begrijpen dat ik ons gezin in de steek zou laten voor een bevlieging, want was het dat niet, zomaar een bevlieging?

‘Marc,’ zei ik met een heel klein onzeker stemmetje ‘ik moet je iets vertellen.’

Er ging een schok door hem heen, want hij hoorde aan het trillen van mijn stem dat er iets ernstig aan de hand was.

‘Ik wil naar Nairobi gaan om een meisje te helpen. Ik wil proberen haar een beter leven te geven.’

Marc keek niet op. Ik had een woede-uitbarsting verwacht, maar zijn stilzwijgen was nog erger. Ik wilde nog meer uitleg geven, maar de blik in zijn ogen weerhield me ervan. Ik wist met mezelf geen raad. Er nestelde zich een stressbol in mijn maag en ik durfde het zelfs niet meer aan om hem echt diep in zijn ogen te kijken. Ik wist dat ik hem wat ruimte moest geven en met rust moest laten, maar dat was het moeilijkste. Ik wilde hem zo graag vertellen waarom ik dat wilde doen en hem ook warm maken voor mijn project. Het ergste moest uiteindelijk nog komen. Hoe

kon ik hem vertellen dat Lilly, zijn oogappel, zijn zonnetje in huis, me zou vergezellen, duizenden kilometers ver in een hachelijk avontuur.

Lilly heeft de looks van haar vader geërfd. Ze heeft lang, golvend, dik, bruin haar. De vorm en de trekken van haar gelaat zijn die van haar papa. Haar amandelvormige bruine ogen en frêle gezicht heeft ze dan eerder van mij. Ze is slank en heeft eindeloze lange welgevormde benen. Terwijl ik de grijze muis ben van ons gezin, valt Lilly echt op. Als ze op straat loopt, kijkt iedereen haar na. Dat kan ook niet anders, met haar slanke lichaam, haar oneindige benen stapt ze gracieus, zonder enige pretentie, maar met het nodige charisma je met een stralende glimlach voorbij. Niemand blijft daarvoor ongevoelig. Je zou dan ook denken dat de jongens in bosjes aan haar lippen hangen en naar haar verlangen, maar ze straalt ook zoveel zelfzekerheid uit, dat haar leeftijdsgenoten het niet 'aandurven' om haar aan te spreken. De mysterieuze Lilly heeft dan ook niet echt veel contact met jongeren van haar leeftijd doordat ze ook veel volwassener is dan de meeste van haar leeftijdsgenoten.

Lilly heeft, gelukkig voor ons, haar puberteit op een rustige manier door gesparteld. Soms worstelde ze in stilte met haar gevoelens, lag ze overhoop met zichzelf, maar ze is nooit echt opstandig en onhandelbaar geweest. Ze is een rustig meisje, eerder naïef, plichtsbewust en met een heel groot hart. Lilly is heel gevoelig. Heeft er iemand verdriet, dan voelt zij de pijn. Prikt er iemand in zijn vinger, dan wordt zij bleek. Empathie is een goede gave, maar in het geval van Lilly is dat soms toch ook wel een handicap. Ik herinner me nog toen ze als baby in haar wipstoeltje lag. Ik zag dan hoe haar wenkbrauwen omhoog krulden, alsof ze toen al nadacht over de belangrijke vragen des levens. Als baby en peuter voelde ze heel fel de spanningen, stresssituaties aan. Later kon ze de slaap maar niet vatten als ze dacht dat haar mama of papa zich over iets zorgen maakten. Ik raapte al mijn moed bij elkaar, fluisterde bijna: '... en Lilly gaat mee.'

De volgende woorden volgden zo snel dat ze bijna niet hoorbaar meer waren: 'En we vertrekken al binnen veertien dagen...'

Dit paar woorden waren de lucifer aan de lont. Marc liep heel rood aan. Hij balde zijn vingers tot vuisten en het adertje in de slaap van zijn gezicht begon heel heftig te kloppen. Het wit van zijn anders zo zachte ogen werd rood van woede. Het enige dat hij kon uitbrengen was: 'NEEN .. WAAROM? NIET OOK LILLY!'

Ik wist dat Marc zich niet kon verzoenen met onze plannen, en dat hij zich heel erg in de steek gelaten voelde. Maar toch was mijn beslissing om onze missie te voltooien niet gewijzigd. We hadden inderdaad in het verleden nog nooit eerder een grote beslissing apart genomen. Voorheen

was alles bespreekbaar geweest, we maakten ruzie, sloten compromissen en we verzoenden ons, maar deze keer was het water te diep.

Ik had altijd alles gedaan in functie van Marc en van mijn kinderen. Had mijn (onbewuste) verlangens opzijgeschoven, maar deze keer lukte dit niet. Had ik last van een midlifecrisis? Wat was er fout gelopen? Waarom liet ik mijn gezin in de steek? Was het wel dat wat ik deed, mijn gezin in de steek laten?

Hoe hard ik ook over deze vragen nadacht, toch vond ik zelf ook geen antwoord. Dit maakte het dan ook extra moeilijk om Marc uit te leggen waarom ik het deed. Ik kon zelf geen antwoord bedenken op de waaromvraag, want ik wist zelf niet wat me bezielde. Faith spookte nog altijd rond in mijn gedachten en ik was dan iedere keer meer en meer vastberaden om naar Nairobi te vertrekken.

Faith smeekte mij in mijn onderbewuste om naar haar te komen, om haar te helpen. Het was heel moeilijk, onmogelijk om dat aan een buitenstaander uit te leggen. De analytische geest van Marc zou me vast en zeker gek verklaren. Zelfs ik begon aan mezelf te twijfelen, want mijn gedrag getuigde niet echt van gezond verstand. Hoe kan je verklaren dat je als volwassen vrouw na het zien van een televisieprogramma ineens de onweerstaanbare drang krijgt om naar Afrika te reizen? En dan nog om een kind dat klaarblijkelijk in nood was te redden? Ik was toch allesbehalve Supervrouw, en wat zou ik als doodgewone, modale vrouw in Afrika van betekenis kunnen zijn voor een vreemd meisje?

God weet waar Faith nu was. Allicht verbleef ze al lang niet meer in dat weeshuis. Hoe kon ik haar dan in dat immens grote continent terugvinden? Ik hoopte haar te vinden, op dezelfde onverklaarbare wijze waarop zij in mijn gedachten geslopen was, en de controle van mijn leven had overgenomen. Zij bespeelde mij. Ik was de marionet en zij trok aan de touwtjes en beval me wat te doen. Nog nooit eerder was ik zo de controle over mijn leven verloren door een misschien wel fictief kind.

Ondanks het feit dat ik nog heel wat voorbereidingen te doen had voor ons vertrek, zoals vlucht boeken, officiële documenten verder in orde brengen, route uitstippelen, onderdak voorzien, geld ophalen, vakantiedagen regelen met mijn werkgever, ... gingen die veertien dagen tergend traag vooruit.

Iedere keer wanneer ik naar Marc keek, voelde ik mijn maag ineenkrimpen. Ik wilde hem aanraken, hem stevig tegen me aandrukken. Ik wilde hem zo graag troosten en zeggen dat alles wel goed zou komen. De blik in zijn ogen smoorde dat verlangen iedere keer opnieuw in de

kiem. Eergisteren was het een blik van woede, gisteren een van haat en vandaag was het een apathische lege blik. Hoe dichterbij onze vertrekdatum naderde, hoe stiller Marc werd en des te frequenter staken bij mij de twijfels de kop op. Ik begon me ook enigszins schuldig te voelen dat ik Marc en Louis een tijdje alleen zou laten.

Voor Louis was het misschien niet eens zo slecht dat hij ook eens de handen uit de mouwen zou moeten steken, dat hij als zijn papa niet thuis was, de boel moest beredderen.

Louis is een lange, ietwat slungelachtige tiener. Hij is drie jaar jonger dan zijn zus, Lilly. Je ziet dat hij zal uitgroeien tot een knappe jongeman. Uiterlijk is hij een echte *copy paste* van Marc. Maar hoe we ook zoeken, vinden zowel Marc als ikzelf geen karakteriële gelijkenissen. Hij is een echt buitenbeentje, met een speciaal gevoel voor humor. Jammer genoeg vinden we nog niet de *drive* en werklust van onszelf en het enthousiasme van zijn zus terug bij Louis. Marc en ik zijn fervente hardlopers, maar verder dan de afstand van zijn bed naar de salon en zijn bureaustoel reikt zijn beweging niet.

Hij is intelligent en heeft een goede algemene kennis, maar alle schoolvakken kunnen hem jammer genoeg niet bekoren. Nochtans was dat toen hij klein was niet zo. Hij was altijd al een enorme charmeur van kleins af aan. Hij wond de juffrouwen van zijn klas als geen ander rond zijn kleine vingertje. Hij vertederde iedereen en kreeg alles van iedereen gedaan. Nu hij naar de middelbare school gaat is zijn geluk gekeerd. De leraren en de juffrouwen trappen niet meer in zijn charmeoffensief, zodat hij nu toch echt moet studeren om goede punten te behalen.

Hopelijk kunnen we echt tot hem doordringen en vindt hij dan toch uiteindelijk een studierichting en baan die hem boeit. Hij is alleszins geen uitzondering in de huidige maatschappij. We proberen hem duidelijk te maken dat wanneer hij niet zal werken en zich later zal engageren, dat er dan weinig brood op de plank zal komen. Nochtans heeft hij, toen hij klein was, genoeg gezien hoe moeilijk het soms was bij ons om de eindjes aan elkaar te knopen.

De dag van ons vertrek was ik al heel vroeg wakker. De hele nacht had ik in bed liggen woelen. Alle mogelijke scenario's van wat er verkeerd kon gaan waren in mijn gedachten voorbijgekomen. Ik was nog nooit alleen op reis geweest, en de gedachte dat twee vrouwen alleen naar een onbekend Afrikaans land zouden gaan baarde me toch wel zorgen.

Rond half vier was ik opgestaan en las voor de zoveelste keer de gegevens van het vliegtuigticket in mijn hand: Vertrek op donderdag 27

februari 2014 om 10.00 uur van Brussels Airport in Zaventem naar Nairobi Kenyatta International Airport, waar we vrijdag zullen landen om 00.50 uur lokale tijd. Aangezien het bij ons nog wintertijd was, was het in Nairobi twee uur later. De terugvlucht was gepland op maandag 10 maart om 01.50 uur en we zouden aankomen met Qatar Airways in Zaventem om 13.25 uur.

Door de nog steeds gespannen sfeer thuis had ik een beroep gedaan op mijn beste vriendin Sylvia om ons naar de luchthaven van Zaventem te brengen. We woonden op een half uurtje rijden van Brussel en we moesten zeker twee uur voor vertrek op de luchthaven zijn. Ik wilde echter al om vijf uur thuis vertrekken om zeker mijn vlucht niet te missen, maar dat zag Sylvia niet zitten. Om de kerk in het midden te houden hadden we afgesproken om rond 6.30 uur te vertrekken.

Sylvia is een kop kleiner dan ik en een beetje aan de mollige kant. Ze heeft lang, blond, sluijk haar en schattige kuiltjes in haar wangen die tevoorschijn komen als ze lacht, en dus steeds te zien zijn. Ze draagt nogal opvallende kleren die net iets te klein zijn en van stijl ook niet echt meer toepasselijk voor onze leeftijd. Volgens Lilly is haar garderobe het schoolvoorbeeld van wat zij noemt een "modeflater".

Sylvia is de meest goedlachse, positieve vrouw die ik ken. Ze was al heel vroeg weduwe geworden en heeft alleen voor de opvoeding van haar vier kinderen gezorgd. Hoe ze dat zo goed heeft klaargespeeld is voor mij een raadsel en daardoor heb ik ook enorm veel bewondering voor haar. Het is alsof ze kan toveren, en ze maakt van de weinige middelen die ze heeft iets heel moois door haar creativiteit. Na de dood van haar man heeft ze nooit nog interesse getoond in een andere man. Haar man was de grote liefde van haar leven en niemand anders kon aan hem tippen. Ze kon het niet opbrengen om haar hart open te stellen voor iemand anders, omdat ze - zelfs na dat decennium sinds zijn overlijden - die nieuwe man geen eerlijke kans zou kunnen geven. Ze zou haar nieuwe partner altijd vergelijken met haar overleden man, en hij zou nog steeds over haar schouder meekijken.

'Drie mensen in één relatie is er een teveel', zei ze toen ik haar vroeg of het geen tijd was om het verleden een plaats te geven en op zoek te gaan naar een nieuwe partner. Zij had geen schrik om alleen oud te worden. 'Liever dat dan ongelukkig samen', zei ze ook altijd.

Sylvia's oudste dochter is geboren in het zelfde jaar als Lilly, en ze zaten al sinds de kleuterschool in dezelfde klas. Alexandra en Lilly waren van dag één onafscheidelijk. Ze waren zelfs in het eerste leerjaar "bloedzusters" geworden. Ze hadden in elkaars vingers geprikt en hun bloeddruppels

met elkaar gemengd, zodat ze vanaf dan hetzelfde bloed door hun aderen hadden vloeien.

Door hun hechte vriendschap heb ik ook Sylvia beter leren kennen, en ook wij hadden heel veel raakvlakken. Ik had ook nog nooit iemand gekend die zoveel en zo vlug praat. Ze ratelt er maar op los, de woorden vloeien als een waterval uit haar mond en ze springt van de hak op de tak. Héél vermoeiend als je aandachtig luistert en probeert alle verhalen die ze wenst te vertellen te volgen - wat me trouwens meestal niet echt lukt.

Soms probeer ik ook iets te vertellen, maar halverwege mijn verhaal moet ik al stoppen omdat zij het overgenomen heeft. Als ze dan even naar adem hapt, en ik er prompt iets zou kunnen tussengooien, dan weet ik meestal niet meer wat ik eigenlijk wilde vertellen. Maar toch mocht ik haar enorm graag. Heel soms, als ze zag dat er mij echt iets dwars zat, kon ze het wel opbrengen om eens te luisteren en gaf ze me goede raad. Als ik haar nodig had, stond ze steevast voor me klaar.

Lilly en ik zaten aan de keukentafel ongeduldig te wippen met onze benen. Onze koffers stonden klaar in de gang. Voor de derde keer somde ik verschillende zaken op om te controleren of we die wel in onze koffers gestopt hadden.

‘Washandjes?’

‘Check’ antwoordde Lilly.

‘Tandenborstels?’

‘Check’

‘Ondergoed?’

‘Check’

‘Tandpasta?’

‘Mamaaa zeg! Nu is het genoeg,’ zei ze, ‘als we nog iets tekort komen, dan kunnen we dat daar toch nog kopen.’

Ik stopte dan maar met mijn checklist hardop te controleren, en ging in mijn gedachten verder, voor de zoveelste keer.

Het moment van het afscheid was aangebroken. Louis lag nog in bed. Stilletjes opende ik zijn deur. Aan het knippen van zijn ogen, zag ik, dat hij deed alsof hij sliep. Ik ging op de rand van zijn bed zitten. Streelde zijn haar en gaf hem een tedere zoen op zijn voorhoofd. Ik zag dat hij moeite moest doen om zijn ogen dicht te houden. Het was natuurlijk niet *cool* voor een jongen van vijftien om te huilen, dus speelde ik het spel mee. Ook ik had een hekel aan afscheid nemen, dus dat hadden we in ieder geval gemeen. Dit en onze diepe liefde voor elkaar.

‘We keren heel vlug terug naar huis’, fluisterde ik in zijn oor. ‘Je hoeft niet bang te zijn en bovenal vergeet niet dat ik enorm veel van je hou. Zorg ook goed voor je papa, hé als ik weg ben.’

Ook Marc was nog in onze slaapkamer. Dat was niet zijn gewoonte. Meestal vertrok hij rond zes uur al naar kantoor, maar vandaag was hij dat kennelijk toch niet van plan.

Met een klein hartje opende ik de kamerdeur. De scharnieren piepten, al jaren. Marc was echt geen handige Harry. Iedere keer opnieuw beloofde hij om er iets aan te doen, maar eigenlijk dacht hij aan het voordeel waardoor hij het maar zo liet.

Je kon niet ongemerkt onze kamer binnen komen. Al dikwijls waren de schurende scharniertjes een pluspunt geweest wanneer de kinderen de deur hadden geopend terwijl wij zozegd eventjes aan het “rusten” waren in bed. Er verscheen een glimlach op mijn gelaat bij de gedachte van de soms hilarische taferelen toen we een onverwachte bezoeker op onze kamer kregen. We hadden hele mooie momenten beleefd in deze kamer, maar ook veel moeilijke gesprekken en ruzies meegemaakt. Mochten de muren kunnen spreken...

Marc lag opgerold in foetushouding in bed. Het donsdeken hoog opgetrokken tot over zijn oren. Ik zag juist nog een paar krullen piepen boven de deken. Hij ademde zwaar en onrustig. Ik wreef zachtjes over zijn rug en hoopte dat we op een liefdevolle manier afscheid konden nemen. Zachtjes begon ik te praten.

‘Liefste schat, het is tijd om te vertrekken. Alsjeblieft, laat me zo niet gaan, niet op deze manier. Ik hou van jou van ons gezin. Voordat je het goed en wel beseft, zijn we terug. Vergeef me dat ik dit wil doen en dat ik je een tijdje achterlaat met Louis.’

Nog altijd kwam er geen reactie. Net toen ik rechtstond om de kamer te verlaten, voelde ik zijn sterke warm hand die mijn pols omklemde en stevig vasthield. Hij trok me tegen zijn stevige borst aan.

Ik keek op en zijn ogen waren rooddoorlopen van de tranen die hij nu vrijelijk hun gang liet gaan. Zijn hand, die me al miljoenen keren had betast op iedere centimeter van mijn lichaam, raakte mijn wang. Ieder plekje dat hij nu aanraakte schroeide en verbrandde onder zijn warmte en tintelde door de liefde dat vanuit dat gebaar voortvloeide.

Ik voelde iets wat ik al lange tijd niet meer gevoeld had, vlinders in mijn buik. Een warm gevoel borrelde in gans mijn lichaam en baande zich een weg tot in het diepste en verste puntje van mijn ziel. Deze aanraking had het effect van een uitbarsting van alle liefde die ik voor hem al gedurende al die jaren had gevoeld. Ik kon mijn tranen niet meer bedwingen.

Het waren geen tranen van verdriet maar van oneindige, onverwoestbare liefde. Ik voelde zijn zachte volle lippen op mijn mond. Ik liet een zucht van verlichting en liet me volledig gaan. Die zoen was een explosie van betekenis en smaken. Het was een zoen die zo zoet was als onze liefde.

Een zoen, licht gezouten van ons verdriet over het nakende afscheid en het slot van de voorbije weken van geschillen en ruzie. Ik proefde ook een vleugje citrusvrucht in deze oh zo fantastische kus. De frisse, sprankelende smaak was er één van hoop, van verlangen voor het welslagen van onze reis en het verlangen naar ons weerzien. Ik proefde chocolade die als zalving werkte voor onze smart.

We werden beiden opgeschrikt door de schelle stem van Sylvia, die ongeduldig, zoals altijd, stond te roepen onderaan de trap. Ze riep dat ik me moest haasten, dat ze samen met Lilly de koffers al in de wagen had ingeladen en dat we nu toch wel moesten vertrekken. Dat ik me niet meer hoefde mooi te maken, dat ik mooi genoeg was om meer dan tien uur in een vliegtuig te zitten en dat ik mijn man en zoon verder moest laten slapen, enz. de rest hoorde ik al niet meer.

Ik was opgetogen dat ik op een fatsoenlijke manier afscheid had kunnen nemen van Marc en vertrok nu dan lichtelijk onrustig en ietwat opgewonden, samen met onze dochter op ons avontuur.

Even later vertrok het knalgele 2 P.K.'tje van Sylvia voor de rit van ons huis naar Zaventem. Toen ik nog een laatste keer omkeek, zag ik nog juist het droevige gezicht van Louis tegen het zolderraampje gekleefd en een verdieping lager het betraande gezicht van Marc die nog net vaag zwaaide.